

те рицарь.“ — И всички тръгнаха къмъ царството на Периона.

Както пжтували, Амадисъ поизостаналъ назадъ. Отведнажъ предъ него застанала непозната девойка, възседнала богато обюзданъ конь. Тя държела въ дѣсница копие.

— Благородни рицарю, — рекла тя, — вземи това копие и следъ три деня ще спасишь съ него рода, отъ който си произлѣзълъ и който е заплашенъ отъ смъртъ и разорение. На добъръ часъ! Бий се храбро и това, което предрекохъ, ще се сбъдне!

Тя препуснала коня и изчезнала. Тая чудна девойка била самодивата Юрганда. Амадисъ не можелъ да разбере, сънува ли, или е буденъ. Но, като съгледалъ въ ржката си копието, що му дала девойката, разбралъ, че наистина я е видѣлъ. Той дръпналъ силно поводитѣ на коня и се спусналъ да застигне дружината.

Стигналъ най-сетне въ царството на Периона. Врагътъ билъ силенъ, добре въоръженъ и се биелъ храбро. Макаръ че Перионовитѣ войници и войводи били силни и многобройни, тѣ не можели да победятъ неприятелитѣ си. Паднали много ранени и убити. Дружината, съ която идѣлъ царьтъ и на чело на която стоелъ Амадисъ, дошла тъкмо навреме. Павъ нея влизали все и знатни момци, храбри и юначни.

Отъ два деня вече Амадисъ държелъ копието, що му вржчила самодивата, и си мислѣлъ: „Ако е вѣрно, че ще победя съ това копие, утре трѣбва да спася този непознатъ родъ, па и да намѣря — както ми каза девойката — родителитѣ си. Както чухъ да се разправя, Гандаль не ми е баща, но ме е намѣрилъ въ ковчегъ всрѣдъ морето.

Амадисъ отишълъ още при зори въ неприятелския станъ и поискалъ да влѣзе въ шатрата на царь Абиеса.

— Царю честити, — рекълъ той, — не е право да се избиватъ за лудо войскитѣ ни. Ако искашь да дѣлишь мегданъ съ моя господарь, излѣзъ на двубой. Азъ ще се бия отъ името на своя царь. А ти, ако щешъ самъ излѣзъ, ако ли не — прати нѣкого отъ рицаритѣ си.

Царь Абиесъ билъ много силенъ. За него разказвали, че нѣкога се борилъ съ единъ

страшенъ великанъ, грозенъ юнакъ, и го надвилъ. Той се зачудилъ на Амадисовата смѣлостъ, но приелъ да се бие съ него.

Дошло уреченото време за двубой. Рицарьтъ и царьтъ застанали лице съ лице, а задъ тѣхъ се тълпѣли дветѣ войски да гледатъ борбата. Амадисъ се билъ изправилъ гордо на своя конь; той държелъ въ едната си ржка копие, а въ другата щитъ, на който били изписани два разярени лѣва, настръхнали, изправени единъ срещу другъ. На нѣколко крачки срещу него се билъ изправилъ царь Абиесъ, навжсенъ, съ черна броня, яхналъ черенъ конь. Щомъ изсвирила тржбата, тѣ се хвърлили единъ срещу другъ съ такава яростъ, че се повалили нѣземи. Още при

първото сблъскване копието на болярина пробило бронята на царя и му нанесло дълбока рана въ рамото. Но царь Абиесъ не обърналъ внимание. Той ламтѣлъ за победа. Противникитѣ скочили и препуснали настръхнали единъ срещу другъ съ оголени мечове. Мечоветѣ се въртѣли въ въздуха, стоваряли се върху снагитѣ и кръвъ шуртѣла изъ ранитѣ. Абиесъ билъ по-едъръ и по-силенъ, Амадисъ — по-сржченъ и по-лекъ, а по упоритостъ и смѣлостъ били равни. Земята край тѣхъ почервенѣла отъ кърви и се покрила съ отломки отъ оржжия и кжсове

броня. Цѣли три часа се били и никой не можелъ да каже, кой ще надвие. Най-сетне разярениятъ царь, за да тури край на двубоя, уловилъ съ две ржце меча си и съ все сила замахналъ къмъ Амадиса. Но тъкмо въ това време видѣли една чудна хубавица, застанала предъ рицаря. Тя протегнала ржка предъ гърдитѣ на Амадиса и мечътъ на царя се само забилъ въ бронята на младия борецъ, безъ да докосне снагата му. Но Абиесъ билъ забилъ меча си съ такава сила, че и самъ той не успѣлъ да го измъкне. Тѣ повели бой съ копия. Още отъ първи пжтъ рицарьтъ уллучилъ гърдитѣ на царя и той падналъ мъртавъ.

Царството на Периона било спасено.

Рицаритѣ на Абиеса отнесли своя царь на кръстосани щитове, а Амадисъ се запжтилъ къмъ двореца на Периона, придруженъ отъ хвалебнитѣ пѣсни на народа. Той билъ раненъ на много мѣста, но ранитѣ му били

